

11111

e5

]

M A G Y A R

A T H E N È O N.

И О С И А Б Т А

Mag. 1. e. 5.

A

MAGYAR ATHENÉON

ÖT ÉNEKBEN.

1830.

*Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέον ἀρετῶν.*

**Az Erősök erőnye halha-
tatlan életü fény.**

Pind. Olymp. ℓ. 16. 17.

I.

A MAGYAR NEMZETHEZ.

Nagyokat énekel Músám,
Nagynak lantja ragadja lelkemet
Föl a Halhatatlanok seregéhez
Látni, csudálni, míveiket.
Csak a magasan szállangó húrú,
Szabadon gyúlangó hevü
Pindar lantja dicsérheti
A Méltókat méltólag,
S emelheti magas érzetekre
A költő komoly lelkét.

**Mikoron a homok honból
Költözzén, Duna síma partjain
Lenyult szebb Hazát teremteni Árpád
Hőseivel, Budát, Etelénk**

1*

**Győzelmeinek bús emlékvárát,
 Sietett új győzelmivel
 Új életre deríteni:
 Nagy nemzetté lőn a nép;
 Nevét diadalok isteníték,
 S mondják századok harczait.**

**Majd egy kegyes kéz
 Lehozta szent Olümpről
 Az édes Béke jobb hitét;
 Le a Fejedelm fejére
 A szelíden intező koronát.
 A Hadisten kezét foga
 A Béke szebb leányával,
 S Buda várába vivé őt föl,
 Honnan vér helyett
 Kegyek ömlének alá
 A nagy Haza nagy népeire.**

**Szabadon élte a nemzet
 Ifju századait. Szabad Hazát
 Szabad lelkek őrizének. Az ősi**

**Férfi erőny le míg nem hajolt,
 Remegve vonult a szomszéd ellen,
 S aranyon vásárlott kegyet,
 Vagy hódolva örült szabad
 Országnak méltány jármát
 Viselni, s a nemesb anyának
 Keblén életet szívni.**

**Az arany év tiéd még is
 Mátyás, o Te Királyok fendisze,
 Korod nagy csudája, népeid atya!
 Szóllt Buda, s hallgatott a világ;
 Szóllt fegyvered, és népek vonultak.
 Az igazság volt bélyeged.
 Békét szerze s barátokat
 Lelked s elméd nagysága.
 Dicső diadalid énekelték
 A honn jólkegyelt Músák.**

**Szép Nemzet! a fél
 Hold megtöré napodnak
 Fényét. A belviaskodók,**

**Bószült fiad, rokonvért
Öntve mocskolák tellyes nevedet.
Te lebuktál! a kétfejü
Sas szárnyival fedé ingó
Koronád. Törve a Hold szarvai,
S egy a sok magyar.
Egeden megjelene
Athéne, s örök vára Buda.**

II.

A MAGYAR KIRÁLYHOZ I. FERENCZHEZ.

Fölséges! thronod előtt áll
A lant hevült keblü másája.
Fölnéz Fölséged magasságára,
S elborítja őt a dicsőség.
A Ház, mellyből eredsz, fénytengere
Szikráztatja szemeit;
S a melly magadból kilövell,
S szelíd sugarokban ömlik
Körültted el, s népeiden
Jóltévőleg lebeg,
Fölgyújtja parázstüzét;
S a lant, dicsőülve Nevedtől,
Megzendül kezében.

A föld Úrai között nincs
Ki vagy dicsőbb, vagy kegyesb Nálad.
Külsőken könnyű erőny volt győzned,

**Nemzeted sugárin tulhatnod
 Csúdált csúdán mív és isteni.
 Ki menté meg e Hazát
 A végveszélytől, mikoron
 Vad és zabolátlan önkény
 Alatt halál néze le rá
 Budának tornyiról,
 S halál düle ellene
 Bőszült agyú honfi szeméről?
 Ki volt idvezítő?**

**A sokfejedelemszülő Ház
 Tevé az eloszlott Hazát egy házzá.
 Ferdinandok és Leopoldok,
 Max, Rudolf, Mátyás és József,
 Ti fenragyogtok a magyar égen.
 De Anyánk, a nagy Thereszia,
 Kiért gyönyör volt folytatni vért,
 S édes letenni életet:
 A bölcs és dicső kegyes Asszony
 Emléke minden mely alatt él.
 Az értte folyott magyar vér
 Szívéből tisztán ömledező
 Kegyfolyam örök forrása lön.**

Föl Músám! tele keblednek
Ki bőven öntsd folyamát. Zengd el
A legfölségesb, a legjobb Úrat.
Árvonulva a vad veszélyek,
Mindünnen csend mosolyg, és béke leng
Európának egein,
Thronjára hogy lép Ferenczünk.
Kegyek röpösének ottan,
Hol Ő járdal, és a Magyar
Keblét szent ihletés
Hevíti aránta föl.
Esküdt Ferencz; hódola minden,
S a nép s a Király egy.

De forr Gallia nyugatról,
Rohanva népeken átgázol;
Megrendít országokat. Keblébe
Eljut Ausztriának. Beléd is
Fészkel fáradt Hazám, és rád feni
Már sokvérü haragos
Kemény vasát. Bécs pusztul;
Lehajtja fejét Poson, s Győr
Tüzet kap, és éke le ég.
Komárom szüze sír,

Remeg; Buda tornyai
 Reszketnek; a honfi erő fogy.
 S Ferenczünk? — csak Ő áll.

Európa nagy Hatalmi törve,
 S a büszke Sziget népe süllyedezve,
 Nézik a magyar Fejedelmnek
 Állhatosságát, s bámulják.
 O nagy Király! a mit Te tevélt itt
 Nem halandó Músa zengheti.
 A példa győzött: seregbe gyült
 A fölkelte tábor, és nyere.
 S a nagy béke Attya Ferencz lön.
 Most Ő szerelmes népe közt él
 A béke szelíd ölében.
 Áldást oszt; Músákat koszorúz,
 S lát Attya Fijában hú Királyt.

III.

**AZ UJ KORONÁZOTT KIRÁLYHOZ,
V. FERDINANDHOZ.**

Téged, Nagy Ferencz gyermeke!
Tisztel a pannoni hó Músa,
Te bölcs Atyád nemes lelkének
Dicső Mássa hitben erőnyben,
És most koronájának Oszályosa.
Téged nem a korona fénye ragad,
Nem az arany csilláma tűzel:
Szeretve szerettetni, jelszavad,
S a nemzet szíve, a Magyaré,
Kincsed, egyetlen dicsősséged.

A hó Músa szót nem talál,
Lantja remeg, mikoron Téged
Akar dicsénekével zengni;
De keblét nemes hála gyujtja.
Szép fön koronát hordva fenyényleni;

*

Nemzetnek is szabad ajándoka szép;
Az arany a szemnek vakító:
De szebb Fejedelmnek Hazára fényt
Nagy példával deríteni le,
Táplálni mását, s az éh polgárt.

A fölbuzdult nemzeti lelket
Bölcs Atyád kegyes kézzel öleli;
Te koronás fővel jobbágyaid
Derék sorokba lépsz; lángolsz
Szórt arannyal ott első lenni.
Igy emeled a szent ügyet,
Megszenteled a jók áldozatát,
Pirítod az üres kezü dúzsokat.
Fenlebegsz, mint Cherub ég felé,
Ragadod a félve röpülőket,
A nemzeti dics templomához,
S itt a fő oltár Tiéd.

IV.

AZ ORSZÁG NÁDORÁHOZ, JÓSEF FŐHERCZEGHEZ.

Hazánk Fő Naggya, J ó s e f,
Kiben őskirályvér szökell,
D i c s ő N á d o r u n k !
A Músa meghajlik Fenséged előtt,
S eldallja B e n n e d a nép szerelmét.
Te koronás Atyánk jobbkeze,
Hazánk oszlopa, fődisze,
Kiben örvend míg él
Árpád késő nemzete.

Te országos Gyűlésben,
Mikor a Király s nép ügye
Tanácsot kíván,
Ott ülsz Nagyok közt, mint főrendü Biró,
S ugy szóllsz, miként hajdan szóllt Odüsszeüs.

**Te, mikor a nemes Had kikél
Királyt védeni és Hazát,
Akhileusz állsz köztte,
Nagy lelked nagy tettel.**

**Buda Tőled veszi díszeit,
Pest ékeiért Neked áldozik,
Neked áldozik a Haza kellemiért.
Téged szeret a Király,
Tisztelve szeret a Nemzet;
Mert Te Királyt tisztelsz,
S boldogítsz Nemzetet.
A magyar Athenéon
Szárnyad alatt fejlik,
S Téged Músakar énekel.**

V.

**A MAGYAR ATHENÉON
ALAPÍTÓIHOZ.**

A háromévü nagy Gyülés
Győzött a csalfa szerénységen;
A nemzeti szabad lélek
Kikelt a gyávaság porából,
S összecsatla négy Hazabajnokot,
Hogy állítnának a Hazának
Athenéont.
Meglön. A hideg vérü világfi,
Az arany rabja, s a hiú fény
Alantmászó különcze,
Bámulta az uj áldozatot.
A jók örvendtek; a nagy Anya,
A szent Haza, folyatta hálás könyűjit.

Széchenyi, nagy Ferencz dicső
Istvánja, itt Te valál első,
Független a ki élsz mástól,
Csak hogy Hazádnak élj egészen.

**Fegyvered Hazádnak ajánlva volt
Régtől, most mindened azé lön.**

T e P r o m e t h e ü s z.

**Károlyi siet nyomba utánad,
Fiatal szíve lánggra lobban,
S dicsón kél áldozatja.
Andrássy, a szelíd ajku jó,
Lelkét érdekli csak a mi szép,
Jó és nagy, az aranyhalom nem deríti.**

**Társul a nemes szövetséghez
Járula Vay Ábrahám,
Kit szép nyelvvel, nagy erővel
Ékesíte Apollon.
Tí a Haza nagy Atlaszai,
Dicsó Férfiak, Tí letevétek
Kövét a nemzeti dicstemplomnak.
Hányan eredtek építeni azt,
Mondja majd el egy későbbi Músa.
Az első ünnep éneklője
Lábaitokhoz teszi le lantját,
S most Néktek áldozik.**

Guzmics Iszidor.

Pozsonyban, Snischek Károly betűivel.
